Буђење српске опозиције - командант се постаје само у борби

Пише: Љубодраг Стојадиновић
понедељак, 13 јул 2020 13:50

Видело се још прве вечери да протесте нема ко да води. Они теку као неусмерена снага бунта која се излила на улице, и много од те енергије се расипа узалуд, или нестаје у недоумицама шта ваља чинити или од чега одустати.

Ма како изгледало да је мудром употребом четворочлане банде страних шпијуна, српске политичке полиције и батинаша Вучић већ угушио побуну, то је ипак само привид. Устанак против њега ће имати своје успоне и падове, разне облике и разнобојне устанике, али неће се угасити. Пре него што заиста постане убојит, неизбежно је дефинисати четири његова кључна сегмента: стратегију, снаге и средства и циљ.

Још пре тога ваљало би знати ко ће све то да претвори у оствариву идеју, доведе читав покрет до стања озбиљне оперативне снаге, и са њима настави даљи продор ка уклањању окупације друштва.

Наравно да би то морала да буде опозиција, упркос мишљењу политичке чаршије да она више не постоји. Бар не као озбиљна снага која би могла да се супротстави криминалној Вучићевој машинерији. Раскол око бојкота би могао да буде архивиран уз помоћ околности да су они који су из њега изашли били само лош украс за Вучићев карневал. Али нико од њих није успео да се приближи људима који су изашли на улице. Сергеј

Трифуновић је (поново) добио батине, Вука Јеремића су хулигани отерали на маргину.

Политички функционер не престаје да буде грађанин, али има обавезу да учини бар нешто више од лежерне шетње по парку, кад му се пред очима одвијају можда пресудне ствари

Опозиционе вође које смо видели, углавном су били у статусу испосничког мира: ми смо овде дошли као грађани да подржимо ову децу, а не у својству политичара.

Политички функционер не престаје да буде грађанин, али има обавезу да учини бар нешто више од лежерне шетње по парку, кад му се пред очима одвијају можда пресудне ствари.

Изгледа да опозиција није очекивала ништа више од онога у чему су били: дебатни амбијент о неправдама које чини Вучић, и трагање за условима који ће омогућити фер и демократске изборе. У неговању своје утопије, превидели су могућност спонтаног изласка грађана на улице, а кад се то догодило пристали су на улогу аутсајдера који у најдраматичнијем часу упућују само апеле. Изашли су сами, без јавног позивања својих чланова и симпатизера да им се придруже. Нису учинили ништа да своје искуство поделе са стихијом која је хтела све а није знала како. Сви су ћутали, није било ниједног покушаја артикулисања и планирања протеста. Све се сводило на анемичне конференције за медије, уз резигнацију: видите шта раде!

Пише: Љубодраг Стојадиновић
понедељак, 13 јул 2020 13:50

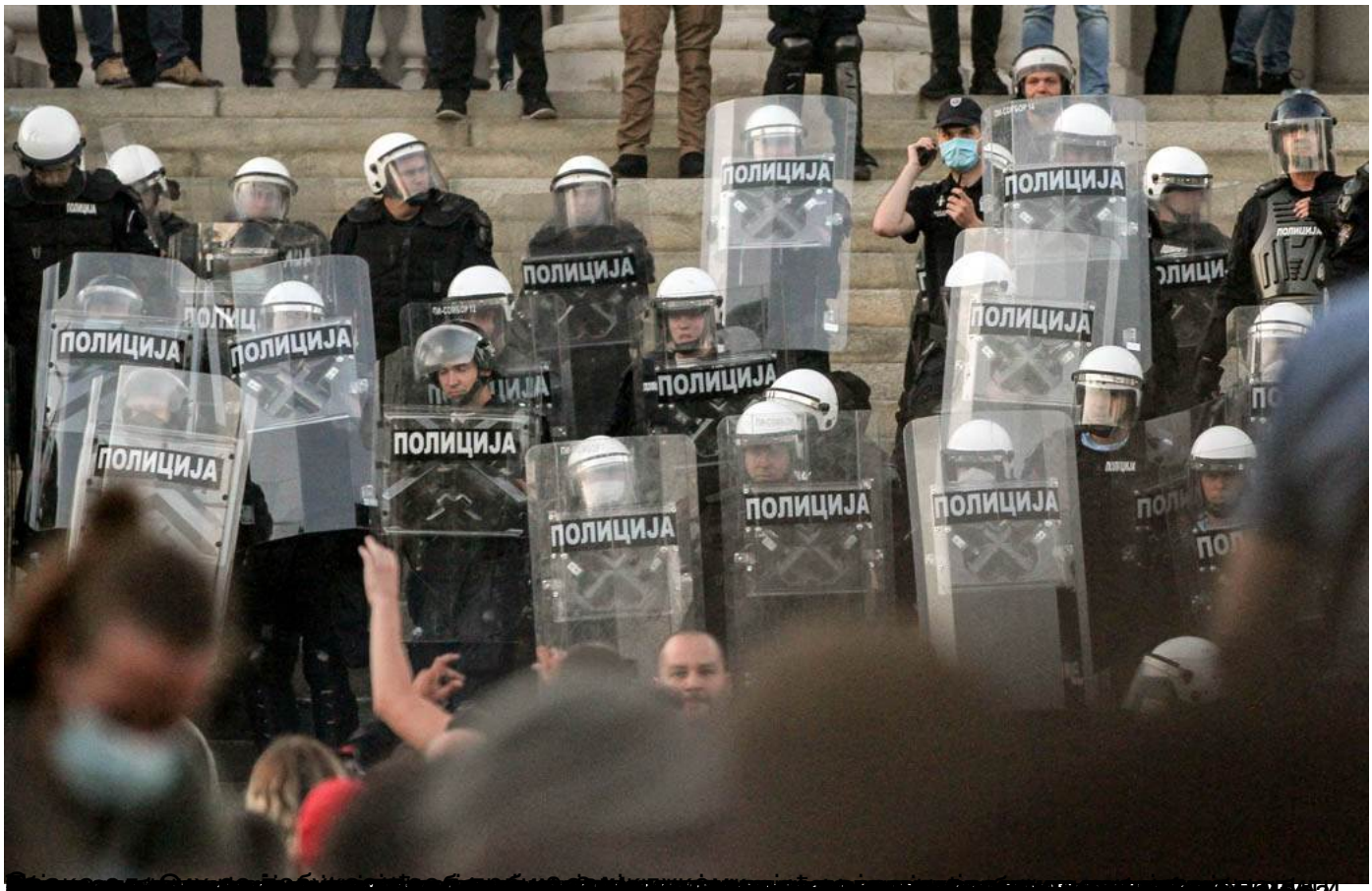

[redacted]

[redacted]

(Пешчаник.нет) [redacted]